

U T O L S Ó V A L L O M Á S

Egyedül voltam. Néha, mondom, kétségek kinoztak, néha pedig csodálatos lázban képzelődtem, szebbnél-szebb terveket szőve. Ilyenkor, de csupán ilyenkor, amikor elkapott a láz, amely valami egészen más volt, mint azok a terméketlen álmódosások, tényleg valami szépet és nagyot akartam. Olyan szépet akartam írni, amitől az embernek könny csordul a szeméből gyönyörűségében. Igen, bizonyosan tudom, hogy volt valami homályos elképzelésem a szépről és azokban a pillanatokban, amelyekben elfogott a vágy, hogy ezt a kimondhatatlan szépséget megérintsem, nem akartam egyebet, csak kitárni az emberek elé, mint valami csodálatos, bársonyos terítőt:

— Itt van!, ezt akartam én megmutatni nektek! Nézzétek és szoruljon el a torkotok, álljon el a szavatok a felindulástól, éreztétek a szépséget úgy, ahogy én éreztem.

Ezek a látomások elérhetetlenek és ködösek maradtak. Egyre inkább éreztem szükségét annak, hogy valakire támaszkodjak, hogy legyen valaki mellettem, akivel önmagamnak bizonyíthatom, hogy tényleg éreztem, tényleg láttam valamit.

Keresni kezdtem, de féltem az emberektől. Féltem a bizonyosságtól, amely esetleg kiábrándító lehet és így egyre szűkült azoknak a köre, akik számbajöhettek. Végül Annára esett a választásom.

Annát anyám kívánságára vettem feleségül. Egy falumbeli gazdag paraszt lánya, egyszerű, jólelkű kis teremtes volt, tudatlan, akár csak én, amikor közétek kerültem.

Ő volt talán az egyetlen nő anyámon kívül, aki őszintén, fenntartás nélkül szeretett. Nem tudom, hogyan mondjam el most neked azt, amit akkor magam sem tudtam érzékelni. Ahogy én süllyedtem, ahogy én... zuhantam, úgy emelkedett, úgy szépült az ő szerelme. Ő, ne gondold, nem volt követelő. Sokszor elnéztem esténként, amíg a kályha mellett ült és horgolt vagy kötött, amíg én dolgoztam. Olyankor azt hittem, hogy nem hall, nem lát, nem érdeklí semmi. Úgy tűnt, mint egy nagy szelíd macska, amely jóllakottan dorombol a melegben és nem törődik a világgal. Most már tudom és értem azt is, hogy akkor csak a keze volt a munkán, de ő maga minden idegszálával ott volt a szobában, érezte az estét, a békét, meleget: érzett engem — és boldog volt.

Most már azt is tudom, hogy a jóknak, az igazaknak nagyon kevés kell a boldogsághoz, mert ismerik a legnagyobb boldogságot, az önmagunkból való adást és Anna ilyen volt.

Balga önhittségemben azt hittem akkor, hogy csak én ismerem vergődésem titkát. Nem tudtam, hogy Anna olvas az arcomon. Azt sem tudtam, hogy a súlyos, gyötrő álmokkal télt éjszakákon át ő virrasztott felettem és hűvös, megnyugtató keze a homlokomra simult.

Talán ezeken az átvirrasztott éjszakákon született meg agyában az elhatározás, hogy kockára teszi életét. Hiába való volt az áldozata. Nem értettem meg, hogy Anna a legszebbet akarja nekem adni, amit asszony adhat, akár az élete árán is, csak azért, hogy az én üres, értéktelen életemnek értelmet adjon.

Néztem és nem láttam. Nem láttam a szépséget, amely a szemeim előtt nyitotta ki csodálatos, meleg virágát és tovább kapkodtam látomásaim után, tanúmul hívá Annát.

S ő jött is. Hiszen mindenre hajlandó volt értem. Kár, hogy rossz színész volt és nem tudott hazudni...

Nem szólt, csak nagy, hűséges, barna szemei teltek meg néha könnyel, amint előttem ült a zsámolyon. Fejét ölembe hajtotta és hallgatta, amit beszélek, amint kétségbeesetten erőlködöm, hogy megmutassam neki magamból azt, ami tulajdonképpen nem is volt bennem.

A barna szemek sírva könnyörögtek. Ne kínlódj. Ne akarj oda menni, ahol nincs helyed. Nézz le rám, itt van velem ez a kis élet. Nekünk te leszel a legszebb, legokosabb, legnagyobb...

Én nem értettem a szemek beszédét, csak a csalódást éreztem az újabb kudarc miatt és lassan meggyűlöltem Annát.

Később már a jelenléte is ingerelt, mint minden, ami kudarcaimra emlékeztetett. Házaséletünk pokollá változott. Nem voltam kímélettel iránta, pedig a gyermekemet hordta a szíve alatt. Azután elment. Ó, ne gondold, nem hagyott itt. Nem tette volna meg, hiszen úgy állt mellettem, mint egy ápolónő a nagy beteg mellett. Én küldtem el, hogy egyedül maradjak önmagammal.

Ezután már csak a kórházban láttam viszont.

Halála előtt magához tért. Mosolyogni próbált, de a szeme megtelt könnyel. Megfogta a kezem és én ott álltam mellette a hófehér kórházi szobában. Üresnek, értelmetlennek éreztem mindent, a csendet, a fehérséget és azt is, hogy ott vagyok.

Azután ismét rosszul lett. Két-három orvos is összeszaladt. Félrehúzódva álltam egy sarokban és néztem, hogyan mozognak, hajlonganak a beteg fölött. Mindez olyan távolinak, olyan valószínűtlennek tűnt.

Akkor kezdtem magamhoz térni, amikor az orvos elélem állt és felém nyújtotta kezét:

— Szerencsétlenség. Ezer eset közül egy. Nem bírta ki a szíve, pedig azt hittük, hogy legalább az anyát meg tudjuk menteni...

Az orvos elment és Anna ott feküdt, letakart arccal az ágyon.

Hirtelen ugyanaz az érzés fogott el, mint akkor, a zárkában, a hármás dörrenés után. Ahogy akkor felfogtam, hogy élve maradtam, úgy fogtam fel most, hogy egyedül maradtam. Ahogy akkor megértettem, hogy áruló vagyok, úgy értettem meg most, hogy gyilkos vagyok, mert kívántam a halálát.

Bárhogy is csóválod a fejed, akkor világosan éreztem, hogy Annát is besoroltam már régen Kerekes Ferkó és a többiek sorába, akiknek el kellett pusztulniok, hogy én megmaradjak.

Soha olyan világosan nem éreztem, hogy gyilkos vagyok, mint akkor, ott a kórházi szobában, amikor végre megértettem: ő is eltűnt mellőlem.

Azt, amit itt most elmondtam, Gyurkám, te valószínűleg felesleges önkínzásnak és önvádnak fogod tekinteni. Én azonban nem tudok attól a gondolattól szabadulni, hogy van valami törvényszerűség abban, hogy azok az emberek, akiket minden józan felfogás szerint szeretnem kellett volna, a gyűlöletemmel mentek a halálba. Tudtam előbb is, hogy határtalan önzésemmel megmérgeztem az életüket, de csak

most értem, hogy önmagamból kifolyólag meg kell gyűlölnöm minden embert, aki a közelembe kerül és ez önmagában is elég ok arra, hogy pusztuljak a világból.

.....

Hallgatom a titkár egyhangú, zümmögő szavait. A meleg, sötétedő irodában úgy szállnak, mint nagy dongó, zúgva, zümmögve, nekiütődve itt is ott is a fűleknek, a falnak, az ablakoknak.

A szempilláim elnehezdedtek és szinte félálomban hallottam a beszámoló befejezését.

Az emberek hümmögtek. Nem tudtak mit mondani.

Csak Kövesi szólalt meg, aki az irodában a szemközti asztalnál ült. Hangjából éreztem a kárörömet, hogy most megfizethet mindazért a lenézésért és megaláztatásért, amelyben részesítettem. Mindez azonban olyan valószínűtlen, távoli dolog volt. És nem is nagyon érdekelt.

Láttam, hogy a titkár leintette Kövesit. Bántott mindenkit a gyűlöletnek az az orgiája, ami ebből az emberből áradt. Nem akarták tovább hallgatni.

— Nem ezért jöttünk össze! — mondta a titkár.

Én tudtam, hogy Kövesi nem túloz. Ők nem tudták.

Azután rám került a sor.

Mit mondjak? Szóljak-e egyáltalán, védekeznek-e? Van-e értelme? Hiszen alapjában véve mindegy, hogy miért zárnak ki! Hogy ne zárjanak ki? Azt nem is kívántam. A titkár noszogott.

Magyarázkodjak? Mit?

Nem volt semmi olyan magyarázatom az életemre és a viselkedésemre, amit ezeknek az embereknek megmondhatnék. Ha elejétől mondanék el mindent, talán enyhébben ítélnének. Vagy még jobban megundorodnának tőlem. Belül, mélyen, sajgott ugyan valami bizonytalan érzés, hogy valami igazam mégis csak van és talán mégis akadna némi pozitívum a javamra, de azt túlsok fáradtságba került volna előkotorászni. Nem volt kedvem, hogy harcoljak önmagamért. Minek? Azzal, hogy közöttük maradhatok, nem oldódik meg ez a pokoli csomó, amely napról-napra jobban bogozódik az életem körül, kiutat nem látok és úgy éreztem, hogy azt ők sem tudnak mutatni.

Amikor már künn voltam a hűvös őszi estében, akkor csapott a torkomba valami súlyos, kimondhatatlan keserűség. Mintha akkor tödült volna fel bennem mindaz, amit benn kellett volna elmondanom és nem mondtam el. Úgy éreztem, hogy kérnem kellett volna őket. Nem arra, hogy ne büntessenek meg, hanem arra, hogy fogják meg a kezem, hogy ha tudnak segítsenek kijutnom ebből az örvényből, amely, éreztem, menthetetlenül húz lefele.

Megálltam. Visszamenjek? Mit mondjak nekik, amikor a tények százait sorakoztathatják fel ellenem és amikor én magam tudom a legjobbban, hogy igazuk van.

Elindultam a belváros, a lámpák, a világosság felé, az emberek közé, mert elhagyatottabbnak éreztem magam, mint bármikor.

Vergődtem. Kezdtém érteni, hogy valahol végzeteset tévedtem, s ez az érzés súlyos, fojtogató nyomásként nehezedett rám. A dolgokkal még mindig nem bírtam véglegesen, nyíltan szembenézni, de éreztem, hogy elpusztít ez az érzés, ha meg nem szabadulok tőle. Görcsösen kerestem bennem valamit, ami legalább részben feljogosítana arra, hogy tovább is higgyek magamban. Ekkor, ekkor először tűnt úgy, hogy

van bennem olyan érzés, amely közös lehetne a többi emberével, érzés, amely szomorú ugyan, de szép. Ekkor támadt fel bennem először a vágy, hogy elmondjam ezt, pusztán azért, mert hittem, hogy az emberek majd megérteneek.

Most, ahogy visszagondolok erre az érzésre, úgy tűnök magamnak, mint patkány a vízbefulás előtt. Kelepcében voltam és a végtől való félelemben kiegyeztem azzal, hogy én is olyan ember vagyok, mint a többi — úgy érzek, mint ők. Még odáig is eljutottam, hogy szeretni is tudtam volna őket. Ezt annyira szuggeráltam magamnak, hogy egy-egy lelkes pillanatomban valóban úgy éreztem, nagyon szeretem az embereket.

Nagy terveim voltak akkor. Meg akartam írni a dolgozó ember regényét, minden küszködésével és vergődésével, úgy, ahogy — akkor azt hittem — csak én láthatom.

Elmentem keresni az embert. Azt, akit én képzeltem el magamban. Hetekig jártam a külvárosokat, a kocsmákat, mert úgy éreztem, hogy ott találom meg azt az embert, akit ugyanolyan érzések fojtogatnak, mint engem. Végre úgy éreztem, hogy megtaláltam és abbahagytam a keresést.

Lázás munkával telt napok és éjszakák következtek. A kéziratpapíron egyik sor a másikat követte. Sajnos, ez a munkaláz nem tartott sokáig. Az éjszakázások, a rendetlen élet, kimerítettek és hamarosan ágynak dőltem. Amint jobban lettem, első utam az íróasztalomhoz vezetett. Olvasni kezdtem az írást és nem éreztem semmit. A papírról idegen, hideg szavak fekete sorai meredtek rám. Semmi sem sugárzott belőlük abból a forróságból, amely eltöltött, amikor írtam őket.

Mint ahogy bizonyára te nem érted, Gyurkám, úgy én sem értettem akkor, hogy mi lehetett ennek az oka. Most már tudom, hogy tulajdonképpen nem találtam meg azt, amit kerestem és az önámításom ért el olyan fokot, hogy az szinte az alkotás lázának tűnt. Most már azt is tudom, hogy hiába is kerestem volna tovább, mert én akkor tulajdonképpen a saját félelmemet és vergődésemet, a valóság előtti meghunyászkodásokat akartam általánosítani.

Azt hittem, hogy az én bukásom a világ bukása és az én kínlódásom minden ember kínlódása. Azt hittem, hogy az én jajdulásomra minden ember szeméből könny fakad. Amikor rájöttem, hogy a dolgozó, az alkotó embernek semmi megértése sincs az én nyavalygásaim iránt, ismét idegenné vált számomra a világ, telve szürke, apró, egyforma lényekkel, amelyek ide-oda mozognak benne érthetetlenül.

Süllyedésemben ez volt a végső pont, de én azt akkor még nem vettem észre. Amit még ezek után el kell, hogy mondjak neked, az két epizód csupán és még egy csalódás, amely hasonlít az előbbire és csupán annyiból fontos, hogy végleg felnyitotta a szemem.

Még a jómultkorában, egy vasárnap délután, amikor anyánál voltam a kórházban, hazafelé jövet lassan sétáltam az aranyba borult őszi fák alatt. A torkomat keserű érzés szorongatta. Tökéletesen feleslegesnek éreztem magam ezen a délutánon. Tudom, azt fogod mondani, hogy a napsütéses őszi délutánokon az ember hajlamos az érzelgésre. Azt is tudom, hogy az emberben, ha a kórházban hagyja az egyetlen hozzátartozóját alattomosan felébred ez az érzés. Ahogy most visszagondolok erre a délutánra, világosan látom, hogy nálam nem ez volt az ok.

Időről-időre egy-egy sétáló pár haladt el mellettem, egymáshoz simulva és szemelláthatólag észre sem vettek. A házak előtt ünneplőbe

öltözött emberek ültek, álltak. Élvezték a napsütést. Szemükből a vasárnapi ebédek jóllakottsága áradt. Végignézték rajtam és én tudtam, hogy nem látnak, mert csak tárgy vagyok, amely beletartozik az utca képébe. Hirtelen, mint egy kinyilatkoztatás, úgy világosodott meg előttem a tudat, hogy mindennek és mindenkinek megvan a helye és az értelme, mindenki tartozik valakihez és elmúlásával űrt okozna. Csak én tűnhetnék el a nélkül, hogy bárki is észrevenné. Ez megalázó volt.

Az egyik házból hegedű- és citeraszó hallatszott ki az utcára, ismeretlen. méltóságteljes és mégis vidám melódiák. Azután emberek énekeltek. Baptista templom volt. Bementem. Jól esett elsüllyedni a dallamok között. Az ablakok mögött eltűnt az őszi világ. Észre sem vettem a dalok közötti szünetekben egymást váltogató önkéntes prédikátorok esetlenségét, csak átadtam magam annak a zsihasztó, megnyugtató érzésnek, amely a zene nyomán terjedt bennem.

Betegségem és csalódásom után ismét eszembe jutott ez a délután és a templom. Menekülni akartam. Hinni valami emberfelettiben. Hinni abban, hogy létezik valaki vagy valami, aminek semmi köze ehhez a világhoz. Valakiben, aki előtt mégis csak az vagyok, amit magamról hiszek, aki tulajdonképpen csak bennem létezik és ezért nem tagadhat meg. Elkezdtem templomba járni és — én legalább úgy éreztem — hittem is.

Először katolikus templomba jártam, de nem sokáig. A szertartások, a fény és pompa túlságosan szemetsértően érezette velem, hogy önmagamat csalom. Visszatértem a baptistákhoz. Volt valami ebben az egyszerű, fesztelen, éneklő gyülekezetben, amely az összetartozás érzését keltette. Néha úgy éreztem magam, mint diákkoromban, titkos üléseinken, amikor még teljesen hozzátok tartoztam. Kimondhatatlanul jól esett...

Talán még most is oda járnék, bár a lelkem mélyén lenéztem a gyülekezetet, hiszen esettségemben már nem számított, hogy kibe kapaszkodom; ekkor azonban a szomszéd városból jött egy prédikátor.

Villogószemű, magastermetű, negyven év körüli ember volt. Azzal kezdte a mondanivalóját, hogy valamikor ő maga is igen bűnös ember volt. Bűnösségében annyira jutott, hogy kezét emelt az édesapjára. Meg akarta gyilkolni. Abban a pillanatban azonban az isteni Gondviselés megfogta a kezét. Utána megtért.

A hatás tökéletes volt. A gyülekezet feszülten figyelte minden szavát és ő beszélt. Egymás után sorakoztak a gyilkosok, akik kezes bárányokká váltak, a tolvajok, akik önzetlenek lettek az isteni szellem érintésére.

Hallgattam ezt a beszédet és azon vettem magam észre, hogy komolyan fontolgatom a hallottakat. Elmosolyodtam. A prédikátor tovább beszélt és én egyszerűen figyelni kezdtem. Nem volt új, amit mondott, ugyanaz a régi, százszor hallott mese volt az istentelen kommunistáról, aki életének egy válságos pillanatában megtér és az Isten segítségét kéri. Én azonban hirtelen úgy éreztem akkor, hogy ez az ember keresztül lát rajtam és rólam beszél. Lopva körülnéztem és úgy tűnt, mintha a hallgatóságából minden szempár egyenesen rám szegeződött volna.

Mondom, Gyurkám, hogy alapján véve lenéztem őket. Mélységesen lenéztem. Nem voltam annyira vak, hogy ne láttam volna, kik járnak oda. Volt kereskedők, akik számára más közéleti terep nem maradt, vénasszonyok, akiket ide vonzott az istentiszteletek egyszerű tetszeto-

sége. Néhány cselédlány és egy-két munkáskülső ember is ült a padokban és olykor-olykor egy-két unatkozó, felcicomázott hölgy is megjelent. Szomorú, esetlen, kisiklott életű emberek voltak ezek. Itt lázadt fel utoljára életemben az önérzetem arra a gondolatra, hogy ezek az emberek most látják gyengeségemet, erősbek nálam és győzedelmeskedtek felettem. Soha azelőtt ilyen világosan nem láttam, hogy milyen mélyre zuhantam. Csak most értettem meg, hogy azoktól, akiket már gyűlölök, lejutottam azok közé, akiket megvettem.

Többet nem jártam templomba.

Miután a templomból kikoptam, ismét megrohant az egyedüllét és a való helyzetem sivárságának érzete. Úgy megszoktam már a menekülést a valóságtól, hogy ez a visszatérés szinte kibírhatatlan volt. Hamarosan azon vettem magam észre, hogy hiányzik Annus. Mintha csak most fedeztem volna fel egykori feleségemet, úgy kezdtem emlékezetemben felidézni együttélésünk napjait és egész megjelenését. Az emlékezés fényében mindez kimondhatatlanul melegnek és megnyugtatónak tűnt. Néha, szinte érezni véltem arcomon puha ujjainak szelíd simítását, mint egykor, amikor tehetetlenségem feletti dühömet engesztelte.

Ne gondold, hogy talán megbántam egykori oktan durvaságaimat, amelyeket iránta elkövettem. Nem. Csak egyszerűen jól esett most elhagyatottságomban arra emlékezni, hogy volt egyszer valakim, akit nyugodtan megsérthettem, megbánthattam és aki minderre szelíd megalázkodással felelt. Egyre határozottabban éreztem, hogy kívánom ezt a szelidséget és meleget. Elhatároztam, hát, hogy ismét megszerzem magamnak.

Igen, csak így egyszerűen elhatároztam, mert többek között az ilyen érzések eredetét sem tudtam megérteni s nem tudtam, hogy ilyesmire nem akad az ember minden nap. Vak voltam, akinek a lábai elé hiába dobáltak volna kincseket. Én csak a csörgését hallottam volna, anélkül, hogy a fényét láthatnám. Így, vakon, elindultam boldogságot keresni.

Nem untatlak azoknak a történetkének a leírásával, amik ez után következtek. Úgy hasonlítottak egymásra, mint egyik tojás a másikra. Eleinte még csak áltattam magam azzal, hogy keresem a meleget, a szeretetet, még ott is, ahol bizonyosan tudtam, nem számíthatok rá. Se én, se más. Az ölelések után, az unott, jóllakott csendben felolvastam néha az írásaimból, de sohasem kaptam egyebet, mint a vágy megújulásának villanását a fátyolos szemekben.

Ilyenkor megundorodtam önmagamtól, de csak egy pillanatra. Azután ez is elmúlt. Odáig jutottam, hogy ezt a hatást is értékeltem.

Később már nem is ámitottam magam. Szinte iparszerűleg hajszoltam az újat, az ismeretlent. Olyan volt ez számomra, mint a részegnek a bor. Az új kalandok ingere feledtette velem a valóságot és az olcsó, könnyű győzelmek úgy-ahogy táplálták megrendült önbizalmamat.

Ekkor találkoztam Mártával.

Talán minden bűnöm között ő volt ez a legnagyobb. Leány volt. Szőkehajú, nyúlánk, kedves-arcú. Meleg, érző szíve volt, akár csak Annusnak. Szeretett. Ha nem lettem volna az, aki vagyok és ha valóban azt kerestem volna, amivel eleinte áltattam magam és amit neki hazudtam, meg kellett volna ezt látnom. Így képtelen voltam rá. Elhittem neki, hogy szeretet, de ez a szó az én fülemben üresen, hidegen csen-

gett és nem váltott ki belőlem semilyen érzést. Szórakoztattak a séták a ködbeborult őszi folyóparton és a tudat, hogy ez a tiszta, fiatal, irigyelt szép leány az enyém.

Azután ezt is meguntam. Új játékszerre vágytam és szabadulni akartam tőle. Hamar megérezte ezt és vergődött. Sokáig. Szerelmünknek következménye lett. Az orvosi beavatkozás és a séták a hideg, őszi esteken aláásták amúgy is gyenge egészségét.

Amikor láttam, hogy nem tudok tőle könnyen szabadulni, új szórakozást találtam: megaláztam, durvaságokat mondtam neki és ő túrta. Minden aljasságomra mosolyos, vidám felelete volt. Néha órák hosszat várakoztattam esőben, hidegben és ő nem szólt miatta egy szót sem. Ez még jobban elvakított. Mind merészebben kihasználtam a szerelmét, a jóságát, a megalázkodását. Érezni akartam lépten-nyomon, minden pillanatban, hogy én vagyok számára a világ. Annál is inkább érezni akartam ezt, mert tudtam, hogy a világ számára már nem vagyok semmi.

Amikor megtudtam, hogy tudóvéaszt kapott, azt hittem, megundo-rodtam tőle. Pedig nem undor volt ez, csak félelem. Féltem önmagam-at és az életemet. Ő észrevette.

Egy novemberévi estén történt. Hideg, sűrű eső áztatta a folyó-partot, sétáltunk. Nem tudom, miért tette. Talán az elkeseredés hajtotta erre az erőszakos, utolsó próbára, annál is inkább, mert én nyíltan sohasem szakítottam vele. Sírva, összetett kezekkel könyörgött, mint akinek az élete függ attól, hogy csókoljam meg még egyszer. Ellöktem magamtól és nevettem. A szeme összeszűkül.

— Úgy-e, azért nem akarsz megcsókolni, mert beteg vagyok?

Erre a kérdésre hideg futott végig a hátamon. Én is éreztem, hogyha ezt kimondanám, túlszárnyalnám minden eddigi embertelenségemet s aljasságomat. Azután valami megfoghatatlan érzésem támadt. A gyilkosnak lehet ilyen érzése, amikor a kést a védtelen, megkötözött áldozat torkára teszi. A dac, a szadizmus és a cinikus romlottság keveréke volt ez, amely úgy elárasztotta egész testemet, mint valami láz.

Kimondtam:

— Azért!

Tisztán hallottam, hogy belenyikkant, mint aki magasról a földre zuhan. Mosolygott.

— Tudtam én ezt. De látod, én akkor is megcsókolnálak, ha tudnám, hogy a lehelletedből egyenesen a halál száll belém.

Ekkor már bántam, hogy kimondtam. Nem őt sajnáltam, hanem, így, kimondva, az egész dolog már nem is volt olyan izgató. Úgy álltam ott, mint a kéjgyilkos a hulla fölött: csalódottan az ölés röpke, muló izgalma után.

Ott maradt egyedül a parton. Azt mondta, hogy gondolkozni akar.

Másnap hallottam, hogy egy leány a Dunába ölte magát. Nem merem elmenni meggyőződni, hogy ki volt.

Többé nem jelentkezett.

Saffer Pál